

Tropen coschap
Ndala Mission Hospital, Tanzania
Amy Prins en Marleen Wolf

Voor mijn 8-weekse tropencoschap, een optionele stage binnen de master geneeskunde, ben ik samen met een mede coassistent afgereisd naar een klein missieziekenhuis in ruraal Tanzania. Het is een gebied waar de mensen erg arm zijn en waar er weinig faciliteiten zijn. Voor mijn opleiding als arts was dit dus een mooie kans om zorg in een low-resource setting mee te maken en hier veel te leren.

In mijn tijd in Ndala heb ik de gevolgen van armoede in de gezondheidszorg van dichtbij meegemaakt. Het ziekenhuis was echter nog wel een van de 'betere' centra in de omgeving. Laboratoriumonderzoek was mogelijk, röntgenfoto's konden worden gemaakt en grote operaties konden worden uitgevoerd. Het probleem was echter dat de bevolking erg arm was. Patiënten kwamen pas in een laat stadium nadat ze bij een goedkopere local healer waren geweest. Deze vertraging en de behandeling die ze daar kregen, hielpen vaak niet in de genezing van wonden en andere ziektes. Daarbij komt dat het overgrote deel van de bevolking niet is verzekerd voor ziektekosten. Mensen moeten daarom vaak hun eigen ziekenhuisrekening betalen, en dat lukt ze simpelweg niet altijd. Mensen komen dan niet of gaan halverwege de behandeling naar huis zonder dat ze echt beter zijn.

De armoede onder de bevolking heeft ook effect op het ziekenhuis zelf. Als de patiënten niet komen of niet kunnen betalen, mist het ziekenhuis haar grootste inkomstenbron. Daarbij komt dat de oogst door grote overstromingen vorig jaar is mislukt. Dit maakt de armste mensen nog armer en zorgde ervoor dat het veel te rustig was in het ziekenhuis. Het ziekenhuis had net genoeg geld voor de basisvoorzieningen en salarissen, maar grote investeringen of onderhoud werden op de lange baan geschoven. Dit laatste heb ik met name gemerkt op de verloskamers. De setjes met klemmen voor de navelstreng, scharen en andere benodigdheden waren zo vaak hergebruikt en verroest, dat het onmogelijk was om een navelstreng in een keer goed door te knippen.

Vanuit de stichting ZGT Overzee had ik wat spullen meegenomen naar Tanzania. In mijn hoofd zouden ze niet zoveel hebben aan die paar scharen en pincetten die ik mee zou nemen. In Nederland gebruiken we ze zelfs maar 1 keer omdat goede sterilisatie erg lastig is. Ik vroeg mij dus af of ze daar wel gebruikt zouden kunnen worden. Niks bleek minder waar. Vergeleken met de scharen die ze nu gebruiken, leken deze gloednieuw en onverwoestbaar. Ze werden dus direct in gebruik genomen.

Ondanks dat het niet veel was, waren de medewerkers er erg blij mee. Dank aan ZGT Overzee!
Asante sana! (Bedankt in het Swahili)

Samen met Dr. Charles en een deel van de materialen van ZGT Overzee.